

TÚLAVÁ

S03 E04 STRETÁVKA 2.

Kde sme to skončili?

Spisovateľ prišiel aj s Martinom do Prievídz, kde sa opäť stretáva s Amandou. A jej pomocníkom Oliverom, spolu idú na ples – kde ich už čaká Lucia – archeologička a Spisovateľov starý otec. A Spisovateľa trápi, že v najbližších momentoch sa má všetko zvrhnúť – a aj sa zvrhlo. Zo zrkadiel napochodovali bojovníci idúci im po krku a prvé obeť padli. Je odhodlaný zachrániť Amandin život. Tá však na záchode mala zvláštny telefonát, o ktorom nikto nevie. S Luciou bežia k Túlavkej do bezpečia. Do Kultúrneho domu prichádza X, aby Spisovateľovi pomohla.

Lucia s Amandou zastali pred motorovým vozňom, Túlavou, Amanda chytila kľučku a začala ňou lomcovať. Dverami nepohla. Lucia ju potiahla za špinavé šaty.

„Podme sa aspoň skryť pred dažďom,“ a nechala Amandu buchnúť do dverí. Zoskočila, spolu kráčali pod striešku staničnej budovy. Dážď neustále klopkal po prístrešku. Vzduch preťali tri výstrely.

„Musíme im pomôcť!“ Amanda na Luciu.

„Ale...“

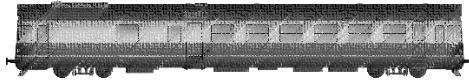
„Ber ten krompáč a ideme!“

„Ale kamže, kamže?“ cestu im skrížil chlap v otrhanej bunde, „hrdličky, zostaňte.“

„Ja ti dám hrdličky, ty sráč,“ Amanda vyskočila v snahe kopnúť chlapa do hrude. Ten jej zdrapil nohu a následne ležala na zemi. Vzhliadol na Luciu, ktorá pred seba vztýčila čakan.

„Chcú len ju,“ hodil k jej nohám kovovú guľôčku s drobnými otvormi, zasyčala a kúdol dymu obmedzil viditeľnosť. Počula zvuk pneumatík.

„Nie, nie, nie!“ dym opadol, vybehla na vozovku pred staničnou budovou.

Spisovateľ hľadel do nabitej zbrane, rukami mával vo vzduchu. Zdvihol si ruky pred tvárou.

„Zabudla si tlačiť spúšť ty kopa šrotu,“ chytil hrubý izolovaný vodič zapojený k zbrani. Cítil na ruke elektrické vibrácie. Vyrhol kábel, len tak tak zaklonil hlavu, keď ponad neho preletel červený lúč svetla. Chvíľu počkal, kým sa opäť pozrel do hlavne, tentokrát zhasnutej.

„To by som mal, ešte by som sa rád dostal na zem,“ prezrel si tenisky nedotýkajúce sa zeme. Povzdychol.

„X?! Mat'o?! Niekto?!“ pocítil ruku na ramene, zariadenie ho pustilo dole, no trojica čiernoodencov ho obkľúčila a mierila na neho zbraňami. Pohľadom našiel X ležiacu v tráve.

„Fakt si si vybrala skvelý čas na schrupnutie,“ pozrel na trojicu, „a vy by ste mohli povedať, čo chcete. Samozrejme. Nemáte papule!“

Priezory im osvetľovalo svetielkujúce modré svetlo vo vnútri heliem.

„Chcete Amandu, čo? Ale nikdy sa k nej...“ stuhol, keď pri nich zastalo auto, vystúpil z neho chlap držiaci Amandu pod krkom. Tvár mu zakrývala šatka.

„Nechajte...“ Spisovateľ vykročil, kovový oblek ho zdvihol do vzduchu a vrátil späť na jeho miesto. Opäť vykročil a situácia sa zopakovala. Spisovateľ urazene pozrel na oblek.

„Mohol by s tým prestať?“ Pozrel na Amandu, ktorú mu priviedli dostatočne blízko.

„Nie. Ideme sa len uistiť, že budeš vidieť jak skapína,“ chlap jej ku krku priložil nôž.

„Skúste tú srandu,“ Spisovateľ hľadel na Amandu, hľadela na neho so zat'atými zubami.

„Čo bude počuť posledné? Ha?“

„Pustite ju,“ vykročil vpred, tentokrát pocítil tri zbrane priložené k jeho zbrani. Ostal stáť.

„Vlastne, jednoducho ti vystrelíme mozog a bude pokoj,“ chlap Amande oblizol ucho.

„To si nemal,“ Amanda šepala chlapovým smerom.

„Čože?“ pozrel na ňu.

„Fakt nie,“ vycerila zuby. Chlap povolil stisk a kráčal tackavo dozadu, mával pred sebou nožom. Amanda si prudko poškriabala ucho. Chlap dopadol na zem, oči mal otvorené zatiaľ, čo nečinne ležal na zemi.

„Ty si ho?“

„Nie, bude ok.“

„To je jedno, mám tu situáciu,“ prstom ukázal na trojicu obkolesujúcu ho.

„Dobre ti tak.“

„Fakt? Teraz?“

„Nie,“ zaklonila hlavu, „ale toľko smrti len kvôli mne? Nebolo by jednoduchšie, keby som umrela? Môže sa ušetriť toľko životov.“

„Amanda,“ sklopil zrak, „keď umrieš tak to neskočí. Vraždenie bude pokračovať.“

„Aj ty?“

Ticho pred seba pozeral, zatiaľ, čo mu venovala tichý a smutný úsmev.

„Vidíš?“

„Niekto musí...“

„Musí ich zastaviť? Áno, ale,“ povzdychla, „ten niekto sa sústreďí na to, aby žila jedna baba.“

„Amanda.“

„Nie!“

„Skrč sa!“

Hodila sa k zemi, ponad ňu, preletela šípka. Ďalšia trojica vyšla z Kultúrneho domu.

„Stále mi veríš, he, takže teraz by si ma mohla zbaviť týchto tu a zistíme, kto za tým je. A zastavíme ich. Spoločne.“

„Pud sebazáchovy kričí áno,“ pozrela do zeme, „ale už aj tak som chodiaca mŕtvola.“

„Nie si! Stále žiješ!“

„Spisovateľ,“ pozrela mu do očí, „prečo sa tak snažíš?“

„Pretože nechcem aby tento príbeh skončil.“

„Prečo?“

„Pretože koniec nie je pekný. Ani dobrý,“ osvetlil ich tmavomodrý záblesk, z miesta odkiaľ vyrazil stál rozkročmo Martin a okolo neho žiarili modročierne pruhy energie.

Spisovateľ pozrel vedľa seba na trojicu usmažených protivníkov a na ďalšiu trojicu ležiacu pri kultúrnom dome. Pokrútil hlavou. Martin luskol prstami na oboch rukách v zapätí mu z nich vyšľahli elektrické výboje.

„Taký potenciál,“ hlas mal hrubší, temnejší, „ahem, toľko sily.“

Spisovateľ odsunul Amandu rukou za seba a vykročil smerom k Martinovi.

„Temnota?“

„O áno,“ Martin sa zjavil pred ním a na jeho pôvodnom mieste iskrila energia, „musíme sa spočiť. Aby sme prežili.“

Martin skočil na svoje pôvodne miesto, skočil k X, ktorú vzal a podľa elektrickej stopy zmizli v Kultúrnom dome. Spisovateľ vbehol dnu.

X prebrala slabučká iskrička pri jej hrudi, mierne so sebou hrkla, keď videla pri sebe Martina. Vdýchla, Spisovateľ k ním pristúpil. Martin pozrel na zrkadlo a pomaly k nemu kráčal.

„Maťo, načo myslíš?“ Spisovateľ podal X pohár vody.

„Je len jediný spôsob ako zistiť, kto ti komplikuje život,“ Martin pred sebou vytvoril silové pole, ktoré Spisovateľa nepustilo k nemu bližšie. Zvrtol sa späť k zrkadlu.

„Maťo, nie.“

„Spisovateľ, môžem ju zachrániť, ale musí to byť po mojom,“ priložil si ukazovák na pery, „tak už čuš a čakaj.“

Spisovateľ zvesil ramená, pričom smutne pozeral na Amandu, ktorá pristúpila k vstávajúcej X.

„Čo sa stalo?“ pozrela na Martina, ktorý v modrom záblesku zmizol.

„Vydal sa na vlastnú smrť,“ Spisovateľ sklopil zrak, prešiel k stolu s fľašou, „nedal si to vysvetliť.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Nie je priamo v príbehu, ale to, čo sa z neho stáva je. A umrie to,“ pozrel na Amandu, „ešte pred tebou.“

„Musíme ho zastaviť,“ X vzala vidličky z stola.

„Čo s tým chceš robiť? Hádzat' to o silové pole?“ Spisovateľ otočil fľašu vodky, odpil z nej riadny dúšok, „fuj,“ vyplňul tekutinu na zem.

Vyskočil na nohy, zdrapil vidličku a hodil ju do silového poľa, ostala visieť vo vzduchu. Kútik pier sa mu zdvihol.

„X?“

„Áno?“

„Ber príbory a hádž ich hore,“ všetci traja vzali príbory a začali ich hádzať na kopulovitý tvar štítu. Príbor ostal stáť vo vzduchu.

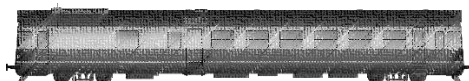
„Ako je to možné?“ X pozrela na Spisovateľa.

„Myslím že to funguje ako elektromagnetické pole? Asi?“

Amanda pozrela do zrkadla, Spisovateľ k nej pristúpil

„Ak by sa vrátil, znamenalo by to, že...“ preglgol a ostal ticho. Amanda ho chytila za chrbát a pohľadila.

„Fajn vy dvaja, čas ju zachrániť, kde je Lucia?“

Lucia si obľapila ramená a pozerala na svoj krompáč opretý o stenu staničnej budovy. Na nástupisku zazrela tmavú postavu, len tam tak stála. Hľadela jej smerom, cítila jej pohľad. Lucia uchopila čakan a vstúpila do dažd'a, kde zbadala slabé modré svetielkovanie.

„Fajn, takže si tu sám?“ napravila si krompáč a vyrazila oproti postave.

„O áno,“ hlas ju zaskočil, „som tu sám.“

Lucia zastala, prezrela si mladú tvár, spoznala ju. Chalan sa na ňu usmial a ona len ustúpila.

„Neublížiš mi, že?“ urobil krok vpred, „pretože by to bolo dost' kruté. Príliš. Nakonko by som ťa potom nemohol zabiť.“

„Prečo by si ma zabí...“ pozrela na svetielkujúcu diódu.

„Pretože to tak má byť,“ vytiahol z vrecka zbraň, no Lucia mu krompáčom do nej vrazila a revolver odletel do koľajiska.

„Ty krpaňa!“

„Andrej, spamätaj sa!“

„Výborne, poznáš moje meno!“ prezrel si krompáč, „takže presne vieš, kto som. Super.“

Lucia pozrela na hrot svojho čakanu a na svetielkujúcu diódu za jeho uchom.

„Prestaň, tvoj starší brat sa snaží zachrániť dievča.“

„Môj starší brat mi je úplne u prdele. Vždy mi bol. Aj nášmu otcovi!“

„Ale nie vašej matke! A tiež nie sestre!“

„Ale môj otec z neho chytil infarkt,“ Andrej napochodoval pred Luciu, „a ten jeho otravný kamoš. Erik? Tsa. Vraj kamoš. Mohol by som odprisahať, že medzi nimi bolo viac.“

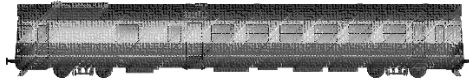
„Andrej, ako to môžeš povedať o vlastnom bratovi! Ako?!“ Lucia zdvihla krompáč, no Andrej ho chytil do rúk a vytrhol jej ho.

„Veľmi jednoducho krehulienka,“ zdvihol ju za ramená a hodil ju o nástupisko.

„Si ovládaný niekým iným, musíš prestať,“ pretočila sa a skúsila vstať, no Andrej jej dupol na lýtko. Zat'ala zuby a potiahla sa dopredu. Andrej na chvíľu stratil balans. Plazila sa k Túlavej, Andrej vzal krompáč a buchol ním o zem. Pozrela na neho.

„Sakra,“ Lucia pocítila ako ju krompáč oblapil popod brucho a otočilo ju na chrbát. Stál nad ňou Andrej s pripraveným krompáčom, zdravou nohou do neho kopla a čakán odletel z jeho ruky Andrej jej dupol na zdravú nohu, zaúpela. Sklopil sa nad ňu a chytil ju za krk. Začala ho udierať do hlavy a skúšala rôzne pohyby v snahe vymaniť sa z jeho zovretia. Pritlačil. Otočil tvár, cítila ako jej bráni dýchať, búchala mu po rukách, chytila mu predlaktia a ťahala ich od seba preč. Ruky sa jej po jeho predlaktiach len kĺzali. Začala mu po nich škriabať. Zdvihla pravú ruku, zatlačil ešte silnejšie. Zakašľala a zahmlilo sa jej pred očami. Rukou mu udrela do hlavy, ruka jej bezvládne dopadla k telu a v dlani jej blikalo modré svetielko. Andrej ju pustil, obzeral sa vôkol seba. Nehybné ležala na zemi. Andrej sa poobzeral vôkol seba a na malú modrú diódu, prešiel si poza ucho. Vybehol smerom k staničnej budove.

„Do prdele,“ zakašľala Lucia ležiac na zemi.

Martin zastal v úzkej chodbe, ktorú osvetľovali blikajúce svetlá, počul nad sebou prechádzať vlak. Zdvihol hlavu, no opatrne pokračoval ďalej. Svetlá boli od seba vzdialené až príliš a tak sem tam kráčal v tme. Napredoval, no z tmy sa pred ním vynorila trojica čiernych postáv.

„Prečo práve traja?“ zrušil ich mávnutím ruky. Pritlačilo ich k stenám a skratovalo im to čipy. Premiestnil sa na koniec chodby, skončil v kolmom križovaní. Zvolil cestu vľavo, chodbu ozvučil elektrický šum. Neónové svetlá osvetlili biele steny chodby. Krátkymi *skokmi* sa premiestňoval vpred, po každom pristátí pozrel za seba. Pristál na podlahe, ktorá pod ním zapraskala, cítil ako letí dolu. Skúsil vynaložiť energiu na presun svojho tela cez priestor. Telo mu zaiskrilo a škrel sa popri stene dolu. Pristál v oválnej miestnosti.

Nohy ho po dopade boleli, avšak dopadol väčšie ako čakal. Prehltol vlastnú silu, vydýchol a pohľadom behal po bielych stenách. Skončil na troch mechanických oblekoch. Tri hlavne ho mali v hľadáčku, prevrátil oči a premiestnil sa pred jedného z nich, ostala za ním stopa z elektrických zábleskov. Vyceril zuby na kovovú masu pred sebou. V momente po ňom ostala len stopa z elektrických zábleskov a lúč energie zasiahol jeho protivníka. Zhasol, mal cez riadiacu jednotku vypálenú dieru, po zásahu ostala čierna stopa aj na stene.

„No toto,“ Martin pozrel na zvyšné dva kovové obleky, ktoré synchronizovane vyslali lúče jeho smerom, zjavil sa pri nich, „ale no tak, plecháči.“

Nechal cez svoje ruky prejsť silný prúd temnej energie, ktorá jedného zo zvyšných protivníkov zdvihla do vzduchu a švihla ním o stenu. Protivník dopadol na zem a okamžite strieľal po Martinovi, ktorý svižne uskočil.

Martin zastal vyškerený oproti nim, energickým skokom vytrhol v otočke z už usmaženeho obleku zbraň. Priložil k nej dľaň a vyslal do nej energiu. Zabzučala a vyletel z nej lúč, ktorý mal kolíziu z jedným so zostávajúcich diaľkovo riadených oblekov.

V momente do predmetu v jeho rukách vrazil podobný lúč, lenže od protivníka. Martin to, čo zostalo zo zbrane, pustil na zem. Prezrel si dlane a pofúkal si ich.

„Au,“ čierňava mu obkolesila ruky a dlane sa mu za okamih zhojili.

Martin tleskol rukami, čo medzi nimi vytvorilo elektrizujúcu guľu, pomaly ju zväčšil, zatiaľ čo počúval, ako si zostávajúci kovový oblek nabíja zbraň. Martin skočil vpred s vystretými rukami, čo guľu vyslalo oproti práve vystrelenému lúču. Navzájom si skrížili cestu, záblesk ostrého svetla oslepil Martina. Kostým aj Martina odhodilo o pár centimetrov dozadu.

Martin zažmurkal ležiac na chrbte, natiahol si krk. Kovový rachot vedľa neho ho prinútil otočiť hlavu. Videl nad sebou kovovú masu. Veľkú zbraň na mechanickej paži nahradil ľahký samopal. Po Martinovi ostal elektronický šum a jeho telo zastalo pri stene. Strelba išla jeho smerom, opäť uskočil a znova. Rýchlosť jeho skokov nabrala na intenzite a jeho obraz ostával za ním.

Stál za kostýmom, ten snímacím zariadením hľadal svoju obeť. Martin chytil škatuľku označenú žltou výstražnou nálepkou s bleskom.

„Zbohom bastard,“ trhol a škatuľka dopadla na zem, kovový oblek ovisol.

Martin pohľadom prešiel po miestnosti, našiel nálepku označujúcu únikový východ vysoko nad ním. Rukami klepal po plechoch. Jeden zaznel duto. Potľapkal po ňom. Udrel do neho silno päťou, plech prehlo, takže ho chytil a vydrapil. Mal pred sebou ovládací panel s niekoľkými tlačidlami, ktorým panovalo veľké červené tlačidlo.

„Toto nie je dobrý nápad,“ udrel do tlačidla.

Zo stien začalo vysúvať schodisko. Martin pokrčil obočie, keď z práve odhalených otvorov nad podlahou začala striekať voda.

„Perfektne,“ tleskol a premiestnil sa na schodisko mimo úroveň vody. Premiestňoval sa, čo ho to pustilo na najvyššiu priečku. Stál oproti dverám, ktoré chytil a otvoril. Stena. Voda pod ním rapídne stúpala a stena pred ním mu bránila v úteku.

Bol si tu a dokážeš odiaľto odísť, pretože ešte stále žijem.

Veta ho zaskočila. Prešiel po nej ukazovák. Vlastný rukopis by spoznal kdekoľvek. Odstúpil krútiac hlavou.

Musíš íst, rozumieš? Zaznelo mu v hlave. Poškral si čelo a priložil ruku na stenu s napísanou vetou. Vpustil do nej malé množstvo energie, celá stena sa zamihotala. Pustil plnú energiu a stena zmizla vo vzduchu. Čelom stál oproti ďalšej dlhej chodbe, opäť slabo osvetlenej. Rýchlym krokom kráčal vpred. Zastal až, keď na stene videl hrdzavý kryt, vytrhol ho a hľadel na žltočierne tlačidlo.

„Ako inak,“ stlačil ho.

Zo steny vystúpili niekoľkoveštvové dvere, ktoré zakryli chodbu do komory so stúpajúcou vodou. Pozrel pred seba, svetlá začali zhasínať.

Telo mu na moment zaiskrilo a zmenilo sa na mihotavý tieň, rýchlo sa dostal na miesto, kde ešte svetlá svietili. Pokračoval vpred. Narazil na ucelenú stenu, koridor za ním tmavol. Ostalo svietiť iba svetlo nad ním. Začul ako sa koridor uzatvoril. Udrel do dverí a potom do steny, ktorá mu bránila pokračovať.

„Ale no tak,“ vyhadzoval iskry do všetkých strán, slabšie, či silnejšie. Aktivoval klimatizáciu. Cez malé štrbiny začalo hnať do malého priestoru hustý dym.

„Fakt?“ prekrížil si ruky a vytvoril okolo seba silové pole. Dym prúdil okolo silového štítu.

Dym mu bránil vidieť vôkol seba, ale začul zasyčanie. Dym opadol cez novo otvorenú chodbu, Martin do nej prudko vyrazil. Vrazil do plexiskla, po ktorom sklzol k zemi. Lapajúc po dychu vstal, obzrel sa za chrbát. Armáda oblekov, ktoré držali kostry pokope, stála vôkol neho. Pohyby mali tiché. Vystrel na nich ruky a pustil ich smerom silný prúd. Energia vystúpila k stropu, pokúsil sa ruky pripažiť, no energia mu ich ťahala hore. Pozrel na zariadenia rozmiestnené po strope. Trhol rukami a prúd prerušil. Skúsil čisté temno, no energia mu začala iskriť do tváre a tak temno potláčala smerom k plexisklu, o ktoré sa oprel aj Martin. Každý z účastníkov mal v ruke dýku. Pomaly s nimi kráčali k Martinovi, ktorý zhlboka dýchal. Kroky topánok mu duneli v ušiach, skúsil mávnuť rukou pred seba, no iskričky okamžite leteli k stropu. Oprel sa o plexisklo celým chrbtom, nazrel za seba. Chodba pokračoval do tmy. Pozrel hore a potom na svojich protivníkov. Vyskočil tak, že prvého kopol do hrude a ďalší, čo sa na neho vrhli, mu poslúžili ako schodík, aby dokázal vyskočiť dostatočne vysoko. Zdrapil jedno zo zariadení. Ostal za neho visieť na strope, pričom cítil ako mu dýky obsekávajú nohy.

Kopal do rôznych strán, aby im ich aspoň vyrazil z rúk. Martin klesol nižšie no zariadenie viselo na hrubom vodiči.

„Ale do...“ pozrel pod seba, dvaja neozbrojení ho chytili za nohy, a ťahali ho dole. Neudržal zariadenie a padol do zovretia dvoch útočníkov. Ďalší dvaja s dýkami na neho zaútočili, predklonil sa, čím toho za sebou vrhol do toho pred ním. A taktiež sa do neho zaborili dýky a zvalili tých, čo ich mali v rukách. Pretočil sa pomedzi nich a jedného sotil k zemi, aby opäť mohol vyskočiť a zdrapit' jedno zo zariadení, no pocítil ako mu do lýtka vrazila dýka. Zariadenie v bolesti minul a dopadol na dlážku. Pocítil ako mu pristúpili ruky, skúsil nimi pohnúť, nepohol nimi ani len o kúsok. Pozrel na helmy, v ktorých modré svetlo osvetľovalo lebky.

Pokrútil hlavou a cez ruky prehnal silný elektrický výboj, zariadenia visiace zo stropu energiu okamžite pretiahli. No niekoľko protivníkov jej stálo v ceste, tých odhodilo. A Martinove ruky natiaholo k stropu. Pomaly mu zdvihlo aj chrbát. Skúsil trhnúť rukami, na chvíľu prerušil tok, no ako náhle ho obnovil a zrušil ďalšie čipy znova ho ťahala k stropu. Tento postup opakoval niekoľkokrát, zatiaľ čo visel vo vzduchu. Kričal do bzukotu elektrickej energie, no jeho hlas absolútne zanikol. Trhol rukami a dopadol tvrdo na dlážku. Rukou si chytil chrbát. Pozrel na dvoch útočníkov, ktorí vzali po dve dýky. Zablýsnutie čepeli vo vzduchu Martinovi neprivedilo dobrý pocit. Prekrížil si ruky na hrudi a skúsil vytvoriť štít, no aj tento druh energie zariadenia na strope vysávali. Prerušil tok a pozrel na bábky kráčajúce jeho smerom. Vykročil oproti nim, no títo dvaja sa svižne pohybovali. Svižnejšie ako ostatní. Martin stojac oproti sledoval ako sa mu jeden šikovne dostal za chrbát a čepel' mu preletela len pár milimetrov od hrdla. Na to Martin z otočky potkol svojho protivníka a druhý ho prekvapil zaborením dýky do jeho ruky. Martin zaručal a vrazil mu do hrude. Otrepal si hrud' a prezrel si postavu pred ním.

„Vy asi nebudete klasici, čo?“ pozrel aj na druhého.

Hodil sa po zemi, tak aby toho jedného stále uzemnil a vytrhol mu prilbu. Pozrel na miesto, kde mala byť dióda. Pozrel na lebku, na ktorej svetielkovala dióda na napojená na vodiče.

„A sakra, nechceme chytat' kosti, fuj,“ odskočil od neho a pozrel ako tesne je od čepelí, „a skoro som na teba zabudol, požičaj mi to,“ vytrhol mu dýky z rúk. Skočil k tomu, bez masky, ktorému dýkou odrazil čip na zem.

Lebka pozrela za čipom a zahľadela prázdnyimi očnými dierami na miesto, kde by ho videla, keby mala oči. Martin si zdvihol čip pred oči. UoAS a ASE Headingpolis prežrádzali malé písmenka na drobnom čipe. Vložil si ho do vrecka nohavíc. Pozrel na posledného protivníka, ktorý oproti nemu bežal. Martin si prezrel nechty a potom sa načiahol za helmou. No pozabudol, že tento protivník má pevnú hrud' a tak Martina vlastnou váhou pritlačil k stene.

„Do riti,“ odtlačil protivníka, ktorý rukami robil pohyby akoby v nich stále mal dýky, „ako vidíte? Nemáte oči.“

Protivník odstúpil a ukázal na priezor v prilbe.

„Nie ste ani živí, kto ma pozoruje?“ natiahol ruku za priezorom, „máte v tom priezore dáku kameru?“

Helmu naklápalo do strán v nerozvážnej odpovedi. Martin nadvihol obočie. Prešiel okolo protivníka, ktorý z neho nespúšť'al oči. Pristúpil k plexisklu a dýku narval do škáry a posunul západku. Sklo ľahko odsunul. Pozrel na protivníka, ktorý práve po ňom vrhol dýku. Zatiahol za sebou plexisklo. Temnota sa nahrnula do všetkých rezných rán, zaceľovala ich. Martin sebou otriasol a v chodbe si pomohol svietiacou rukou. Vyslal vpred malé svetielko, aby videl kam kráča. Kráčal pomaly a prezeral si každý kus steny. Začul za sebou pohyb a kroky. Poslal tým smerom kombinovanú energiu s temnotou, ktorá posledného protivníka odhodila späť do predošlého úseku, kde vyletel do vzduchu a riadne to tam zaiskrilo. Martin si zakryl oči. Pre istotu.

Amanda si prezerala ruky a X si kontrolovala všetky rany na svojom tele. Snažila sa ponat'ahovať. Spisovateľ chodil popred silové pole, sem tam zastal a pozrel na príbory

visiace vo vzduchu. A len kráčal zo strany na stranu zalamujúc rukami a krútiac hlavou. Vždy na konci si pretrel tvár a pozrel na dievčatá.

„Myslíš, že je Lucia v poriadku?“ X pozrela na Amandu.

„Dúfam,“ zahryzla si do pery, „naposledy bola riadne tvrdá, myslím si, že tá prežije veľa.“

„Mrzí ma Oliver,“ pozrela na nebohého mladíka ledabolo zaveseného cez stoličku. Amanda vstala, pristúpila k nemu a prešla mu po vlasoch. Otrela si slzu na líci a vydýchla.

„Keď ma Spisovateľ nechal s Dávidom, bolo to fajn, stále sme cestovali. Vždy sme boli inde a snažili sa riešiť rôzne záhady. Až keď raz Dávid stratil svoju schopnosť.“

„Schopnosť?“

„Videl kúsky budúcnosti. Akoby ozveny,“ Amanda odstúpila od Olivera, „a vtedy ma chytili a dali ma na hlavu zariadenie, ktoré mi umožnilo vidieť jeho budúcnosť.“

Zariadenie, ktoré kradlo jeho schopnosť. Tam si bola.“

„Tam kde som ťa zachránila, správne?“

„Áno, ale... on.. Dávid, to neprežil, ostala som sama vedela som, že mám ísť do Prievidze.“

„To si mi nikdy nevysvetlila, ako si to mohla vedieť?“

„Raz príde čas, sľubujem,“ pozrela na Spisovateľa, „kedy sa to dozvieš, všetko ti poviem,“ smutne sklopila pohľad a vydýchla.

X sa pozrela na mladú chalanskú tvár so smutným úsmevom.

„No a tak som prišla do Prievidze, zastala tu a nevedela som čo ďalej, kým príde,“ pozrela na Spisovateľa, „a tu Oliver si ma všimol, najprv mi kúpil jedlo a potom ponúkol nocľah, najprv som namietala...“

X so sebou mierne potriasla.

„Prepáč, spomienky.“

„Ah. Ale potom si nechal vysvetliť situáciu, neviem či tomu veril zo začiatku, alebo skôr chcel. Alebo, či ma len považoval za blázna, ktorý sníva, tak či onak nechal ma bývať u nich v pivnici. Ako urobili sme si z toho peknú základňu. A tiež sa v Prievidzi dejú veci, nie stále, ale rozhodne nebol čas nudiť sa. Pomohol mi, keď som ostala sama,“ pozrela na Olivera, „a ostal až do konca. Do jeho konca.“

X vzala biely kvet z vázy a podala ju Amande, ktorá ju s prikývnutím prijala a položila na Oliverove lono. Pohládila ho na tvári, pričom jej po lícach stekali slzy.

„Už je studený,“ zaklonila hlavu, pričom si otrela oči a na prázdno prehltna, „prečo musia kvôli mne umierať?“

X sklopila zrak. Amanda pozrela na Spisovateľa a vykročila jeho smerom.

„Ty!“

Spisovateľ zastal a pristúpil k nej.

„Pozri na Olivera.“

Spisovateľ na neho letmo pozrel a potom prešiel pohľadom na Amandin prísny výraz, a prešiel pohľadom späť na Olivera. Pristúpil k nemu.

„Vidíš čo sa mu stalo? Kvôli mne?“

„Ama...“

„Nie, sklapni. Táto sračka musí skončiť. Dnes! A tu!“

„Am...“

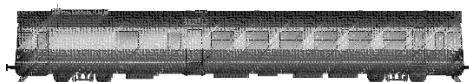
„ČUŠ ty sračka!“

Spisovateľ odstúpil.

„Ak umrie Mat' o, a ja by som to náhodou prežila, nikdy by som si to neodpustila. Už ti kvôli mne umrel dedo. A tiež umrel Oliver. Kvôli rozmaru zachrániť ma. Stačí! Jasné?! Mám právo sa sama rozhodovať a ísť priamo proti tomu. Neskúšaj ma zastaviť. Rozumieš mi?“

„Ale Amanda...“

„Rozumel si mi?“ kývla na X, ktorá Spisovateľa odsunula dozadu a Spisovateľ natiahol ruku za Amandou. X pokrútila hlavou. Spisovateľ zvesil ruku a ramená s prosebným výrazom v tvári. Amanda pristúpila k silovému poľu a priložila naň ruku. Prudko ju stiahla k sebe.

Martin vstúpil do veľkej bielej miestnosti, otvor za ním sa uzatvoril a otvorilo sa desať nových.

„Z tohto nemám dobrý pocit,“ pozrel k stropu, „no super.“

Z nových otvorov do miestnosti napochodovali čierny pešiáci, za nimi o niečo vyšší. Pevnejší a nakoniec vošli štyri ťažké kovové konštrukcie. Martinovi zovrelo srdce. Otvory zasyčali a skryli priezory. Martin rozkročil nohy a čakal na útoky. Jeden z ťažkoodencov skočil vpred.

„Skvelé, takže viete aj skákať. Super!“ tleskol a skúsil búchať do steny, ktorá zakryla cestu, ktorou sem prišiel, „tak asi nie.“

Kovová paža ho zdrapila a zdvihla do vzduchu. Odletel medzi pešiakov, ktorých podkopol a skončili na zemi. Začal im strhávať prilby.

„Fajn zbavím sa tých men...“ len tak tak sa uhol výstrelu, a hneď ďalšiemu, „toto nie je...“ opäť uskočil v poslednej chvíli, no podarilo sa mu tým zneškodniť dvoch pešiakov za ním. Pozrel na masu železa mieriacu na neho a potom na strop.

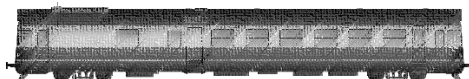
„Chvíľku sa nehýb,“ chytil mu zbraň, z ktorej vytiahol kábel a otočil ju smerom na to, čo malo predstavovať hlavu, „stoj!“

Kostým zmätene pozeral po okolí, kým Martin na neho vyliezol a vyskočil na zariadenie na strope. Mierne klesol. Zaznel pod ním výbuch, do kostýmu, ktorý mu pomohol to napálili zvyšné tri plnou palebnou silou.

„Vôbec sa mi táto situácia nepáči,“ zdvihol zrak k zariadeniu, nechťom mu zapadol do škáry a skúšal ju oddeliť. Cítil ako posúva plastový kryt. Odsunul ho. Nahmatal žiarovky a jednu páčku. Pozrel pod seba a potom na zariadenie nad sebou, potiahol páčku.

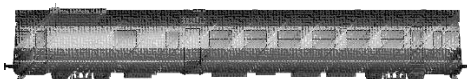
Hlasné pískanie spôsobilo, že dopadol tvrdo na zem medzi útočníkov, ktorí k nemu kráčali a on si držal uši, z ktorých začínal krváčať.

„Do prdele!“ pretrel si tvár aj uši. Padol na kolená. Pred neho pristúpili dve veľké masy mieriac na neho nabitými zbraňami. Vydýchol.

Vydýchol, ale výstrel neprišiel. Nepriatelia ho obkolesili a chytili za končatiny, za ktorého ho niesli cez jeden z novo vzniknutých otvorov.

„Fajn, takže šéfino má chce odpraviť osobne, super,“ uvoľnil svoje telo, kostry v oblekoch ho niesli tmavou chodbou.

Skončil pripútaný chrbtom o ležadlo, na hrud' mu svietila silná lampa, zatiaľ, čo sa všetky kostýmy naukladali k stenám. Do miestnosti vošiel pán v čiernych nohaviciach a čiernom svetri. Natiahol si čierne rukavice. Tvár mu skrývala čierna maska.

„Mali by ste vedieť, že neznášam, keď som spútaný.“

„Hej?“

„A tiež nenávidím to slovo,“ Martin pozrel na pána, ktorý si k ležadlu pritiahol stolík na kolieskach.

„Hej? Ale prosím ťa.“

„Kto ste?“

„To ti povedať nemôžem, zbláznil si sa?“

„Kde sme?“

„To ti tiež nemôžem povedať. Nebolo by to ono.“

„Prečo som tu?“

„To je lepšia otázka. Si zaujímavý úkaz, toľko energie a temna. A pozri na tvoje oči.“

„Sú nádherné no nie?“

„A stále máš zmysel pre humor, aj v tejto situácii.“

„Snažím sa,“ Martin zazrel odlesk skalpela, „čo s tým chcete robiť?“

„No čo asi hlupáčik?“

„Chcem vedieť, čo ti tá energia a temno robia s organizmom. Pitvať. Chcem ťa pitvať.“

„Za živa?“

„Aj tak to neprežiješ, načo sa srat' s umrťovaním.“

„Ale stále sa môžem brániť.“

„Haha,“ chlap si prezrel čepeľ, „nie.“

Martin zovrel päste a hľadiac na zariadenia na strope. Spustil energiu, no nestúpala, ťahalo ju dole. Pod ležadlo. Nedokázal to prerušiť.

„Hovorím ti, že nie, dal som zberače pod teba. Aby si ma nezmasakroval ako moje drahé zariadenia.“

Martin so sebou trhol.

„Ale budem ťa potrebovať v pokoji,“ chlap si vyhrnul rukáv a otvoril kryt hodínok, po ktorých pár krát potiahol prstom. Martin s ťažkou dýchajúc dopadol na ležadlo. Pozrel na chlapa, ktorý mu priložil k ústam a nosu dýchacie zariadenie.

„Nie,“ Martinove viečka začali padat'. Temnota sa mu nasúvala do rán a pľúc. Miestnosť ožiarili ostré svetelné záblesky, ktoré zahnali temnotu, ktorá začala vyskakovať z Martinovho tela. Chlap sa strhol aj s dýchacím zariadením. Pozrel na ležadlo. Po Martinovi ostala len modrastá energetická škvrna. Stál tesne pri chlapovi, ktorý odkryl kryt svojich hodínok, no Martin mu do nich vyslal energetický šok.

„Kto ste,“ chytil sa za hrud', lapal po dychu.

„Chyt' te ho! Všetko pokazí!“

Tri kovové masy s vysokými pešiakmi obkľúčili Martina, no ten sa premiestnil k dverám, cez ktoré chcel utiecť chlap. Martin ho odsotil dozadu a vbehol do dverí. Chlap pozrel na dvere s úškrnom. Pozrel na zariadenia, ktoré vbehli do dverí.

Martin zahol v ostrej križovatke vľavo, kde počkal kým k nemu dobehol prvý ťažkoodenec, ktorému vytrhol zdroj a pokračoval nemotornými skokmi vpred. Všade lapal po dychu. Cítil ako sa mu temnota snaží opraviť pľúca, ktoré poškodil plyn, ktorý mu dali dýchať. A zároveň mu temnota čistila popletenú hlavu. Počkal si na ďalšieho kamaráta, ktorému rozbil temnotou priezor a vytrhol mu riadiacu jednotku. Kov sa zvalil popri stene na zem.

Martin skočil viacej vpred. Rukou sa oprel o stenu a chytil dych. Nezvĺadal to, zbadal pred sebou rozmazané zrkadlo. Už len pár skokov a je späť. Pozrel za seba. Počkal kým k nemu dobehol ďalší kovový oblek, skočil tesne pred neho a rukou mu šklbol s riadiacou jednotkou. Kovové zariadenia sa zatackalo a oprelo o stenu. Martin skočil čo

najviac k zrkadlu. Kovové zariadenie pretočilo svoju zbraň. Martin sa zjavil tesne pred zrkadlom, zdvihol ruky a prstami ukazoval víťazné V-éčka.

„Dokázal som...“ trhlo ním, „...to?“

Amanda, Spisovateľ aj X na neho pozerali s padnutou sánkou. Martin pozrel za seba na kovové zariadenie, ktorému padla zbraň k zemi. Rukou a pohľadom prešiel na svoj práve vypálený bok. Mal diery od rebier až po pás.

„Mat’o, nie, prosím... nie. Mat’o, čo si to,“ Spisovateľovi sa roztriasli pery, hrud’ mu zovrelo. Martin pozeral ako sa mu temnota snaží reprodukovať vnútornosti a telo. Triaslo ním. Dopadol na kolená.

„Prepáč,“ z očí mu vyhrkli slzy.

Spisovateľ krútil hlavou, chytil si vlasy a začal si ich trhať. Silové pole opadlo a príbory dopadli k zemi, na prebiehajúceho Spisovateľa. Chytil Martina, ktorý sa rukou oprel o zem. Oči mu prestali svietiť na bledomodro a temno sa viac sústredilo na obrovskú ranu.

„Mat’o, musím ťa dostať domov, no tak? Kamoš?“

„Pre...“ vyplul krv, ktorá skončila na Spisovateľových rukách. Ochabol. Spisovateľ ho položil roztrasený na zem. Posadil sa a ruky sa mu triasli. X pozrela na diery, kde mali byť dvere Kultúrneho domu. Pristúpila k Spisovateľovi.

„Ešte žije, vidíš,“ ukázala na temnotu, ktorá s iskrením reprodukovala Martinovo telo pomalým procesom, „pomôžem mu. Zachránim ho. Sľubujem, ale zachráň Amandu. Ak to prežije on, dokážeme zachrániť aj ju, že?“

Spisovateľ prikývol a pretrel si oči. Amanda pozrela spýtavo na X.

„Zachránime ťa,“ X pokynula Amande, a zdvihla Martina, ktorého si dala cez rameno a niesla ho von z Kultúrneho domu.

„Takže, zas len my dvaja?“ Spisovateľ pozrel na Amandu. Prikývla.

„Nech to je, čo to je. Nakopnem tomu tú zasratú prdel,“ prešla si vlasy a narovнала si chrbát.

„Tak sa mi páčiš.“

„Ticho sráč,“ žmurkla a pozrela na práve vyrojenú ozbrojenú armádu, „máme tu sračky!“

„Čo navrhuješ?“

„Príbor?“

„Som za,“ Spisovateľ začal kopat' príbor zo zeme do vzduchu, kde zasahoval protivníkov, ktorý začali byť mierne zmätený.

„Podme si s nimi zatancovať,“ Amanda so sebou zavlnila a prešla k notebooku napojenému na zvukovú aparatúru. Pustila song od Merleho Haggarda s názvom Working Man Blues a svižne prešla medzi protivníkov, ktorí po nej začali strieľať. No triafali sa navzájom. Neublížilo im to, ale ostávali ešte viac zmätení. Spisovateľ rozhýbal svoje boky a ramená a vydal sa za Amandou. Začali spolu tancovať a tí, čo ich mali zabiť, si len vymieňali pohľady. Opäť skúsili začať strieľať, no Amanda so Spisovateľom sa rozdelili a brali im pri tanci zbrane. A odšklbávali im helmy.

Spisovateľ spozornel pri tých, ktorým čipy ostávali na lebkách. Ale začali byť slepý, iba sa motali po miestnosti rôznymi smermi.

„Myslím, že toto je slabé,“ Spisovateľ chytil Amandu za ruku a začal ju viesť v tanci. Zastali pri chodbe, z ktorej vyskočil Martin. Vymenili si spýtavé pohľady. Podlaha pod nimi sa prepadla a oni dopadli do vlhkej pivnice.

Amanda vstala a pozrela na regály plné čiernych sošiek mačiek, pristúpila k nim. Spisovateľ vstal. Kým zaostril pohľad, Amanda chytila jednu zo sošiek.

„Nie, pusti to!“ skočil k nej.

Amanda pustila sošku na zem, tá ostala v jednom kuse. Spisovateľ odtiahol Amandu od sošiek. Pozrel na zem, na tú ktorá pokojne ležala na zemi. Pozrel na Amandu, ktorá pokrútila hlavou. Pohľadom prešla na policičku s mobilnými telefónmi. Spisovateľ jeden vzal a prezeral si ho. Amanda hľadela na Spisovateľa, jeho prst zavadil o fyzické tlačidlo fotoaparátu. Telefón vydal bzučivý zvuk a Amanda telefón okamžite vyrazila Spisovateľovi z ruky. Mobil zapraskal a displej zablikal, Amanda si zakryla oči. Spisovateľ taktiež. Pripažil ruku.

„Cestovali sme spolu dlho, čo?“

„Niečo cez rok?“ opatrne zdvihla telefón s červeným displejom a obrazom siete.

„A toto sa nám stalo kedy?“

„Ten telefón? Dakedy okolo apríla? Mája dvetisíc pätnásť?“ odňala kryt a odhodila baterku na zem, „niekto sem naukladal pomerne dosť vecí.“

„Čo sú tie sošky?“

„Príčina Mat'ových bleskov,“ Spisovateľ mykol ramenami.
„A,“ Amanda pozrela na rám na stene s modrým kruhom uprostred, naklonila hlavu.
„Čo je?“
„To svetlo je mi povedomé.“
„Svetlo,“ Spisovateľ pozrel do rámu, „a do riti.“
Cez stenu vrazilo zariadenie s tromi mechanickými nohami, svetlo sčervenalo a vrhlo sa k Amande. Spisovateľ hľadel na dieru v stene, strhol Amandu a bežal k otvoru.
„Fakt myslíš, že to je dobrý nápad?“
„Máš lepší?“
„Vlastne nie,“ vycerila zuby a nechala sa ťahať. Zariadenie ich rýchlo dobiehalo.
„Kde máš svoje super elektrické pero?“
„No.... rozbili sme ho, nepamätáš? Mám druhé, ale nemá čepeľ,“ vytiahol karmínové pero, „vidíš.“
„Super, chce nás zabiť mechanické monštrum a ty sa chvastáš novým perom.“
„Ty si sa pýtala.“
„Tak to pardon,“ udrela ho do chrbta pri úzkej chodbe, „pome.“
„Však idem,“ vošiel do úzkej chodby a Amanda hneď za ním. Pozrela na mechanické končatiny, ktoré sa zapreli do stien chodby. Telo zariadenia neprešlo do vnútra. Svetlo zmodralo a celé telo sa otočilo do vertikálnej polohy. Vzdialilo sa. Jedna z končatín odňala kryt z vrchu a hodila ho o zem. Postup opakovala pri spodnom kryte. Telíčko vošlo do úzkej chodby.
„Tak a teraz si švihni,“ Amanda potlačila Spisovateľa.
„S tým môže byť mierny problém,“ Spisovateľ pozrel na Amandu, „neviem chodiť cez steny.“
„No...“ Amanda pozrela na Spisovateľa, „prečo si sem chcel liezť?“
„Ja? Ty si ma sem tlačila.“
„Neklam. Radšej vymysli ako sa odtiaľto dostaneme.“
Spisovateľ spustil rehot a pozrel na stenu, ktorá im bránila v ďalšej ceste. Začal ju ohmatávať dlanami a Amanda hľadela na zariadenie, ktorého svetlo opäť očervenelo a hlavne sa priblížilo. Preglgla.
„No?“

„Nič, vydrž. Alebo to zabav.“
„Zabav? Ako?“
„Čo ja viem, ukáž tomu kozy?“
„Čože?“
„Snažím sa niečo vymyslieť.“
„Fakt mám tomu zariadeniu ukázať kozy?“
„Proste to zdrž.“
„Dobre, dobre,“ Amanda si chytila tričko a zdvihla ho nad prsia. Zariadenie zastalo,
„takže sa ti to páči?“
„Čo?“
„Hovorím na to.“
„Čo si spravila?“
„Ukázala tomu kozy.“
„Môže ťa to fotiť?“
„Čože?“ zakryla si hrud' a pozrela na zariadenie, ktoré opäť išlo pomedzi úzke steny.
„A dávať to na internet, kde si to nájdu mladí chalani a budú si na tom honiť.“
„Si prasa.“
„Ja viem. Ale to je teraz posledná vec, čo ma trápi.“
„Už si vyriešil ako prežijeme?“
„Vymyslel som ako prežiješ ty,“ hľadel hore a pozrel na Amandu, „dám ti stupáka a vylezieš tam,“ ukázal na dieru vo výške nad nimi. Nastavil ruky.
„Fajn,“ pozrela na zariadenie, ktorého mechanická paža jej klepla pri nohe. Skočila do Spisovateľových rúk a natiahla ruky na hranu otvoru. Spisovateľ jej pomohol vyliezť hore, no pocítila ako jej jeho ruka zmizla spod nohy. Pozrela na Spisovateľa, ktorého mechanická paža pritlačila o stenu.
„Se...,“ zakryla si ústa, „Spisovateľ!“
Vyzula si topánku s hrubým podpätkom.
„Bež!“
„Nie,“ hodila topánku na svetlo zariadenia, to držalo Spisovateľa no druhou končatinou hrabalo popred svoje svetlo, ktoré malo prasknutý sklenený kryt.
„Amanda. Uteč!“

„Nie,“ vyzula druhú topánku a hodila ju opäť do snímacieho zariadenia. Preletela okolo mechanického chápadla a podpätkom vrazila do skla a objektívu, ktorý zaiskril a zhasol. Zariadenie cúvlo, no Spisovateľa ťahalo zo sebou. Ten so sebou zavrtel a udrhel do paže. Zariadenie druhou pažou vrazilo do mechanickej končatiny, ktorá zvierala Spisovateľa. Spisovateľove nohy ohlo a skončil na zadku. Zvieranie povolilo. Rýchlo prešiel po štyroch ďalej, vyskočil na nohy a v behu vyskočil na stenu, kde sa zachytil o kraj. Amanda mu pomohla vyliezť.

„Dík.“

„Nemáš zač, lez,“ začala štvornožky ťahať vpred absolútnou tmou, hlavou udierala do stropu. Zbadala pred sebou slabé presvitanie svetla zhora. Prišla pod mrežovaný kryt a skúsila do neho zatlačiť. Mierne ho nadvihlo. Spisovateľ ju kúsok posunul, tak aby mal ruku na kryte a spolu s Amandou zatlačili do mreže. Zdvihli ju dostatočne vysoko, aby s ňou mohli posunúť.

„Opatrne, nesmie nám padnúť,“ Spisovateľ tam natlačil aj druhú ruku a pomohol Amande dať mrežu do bezpečnej polohy. Amanda vyliezla von. Aj Spisovateľ.

„Sme na dákej ulici,“ Spisovateľ hľadel vôkol seba.

„Nemyslím si, že to bol koniec.“

„Asi by nás zabilo byť optimisti čo?“

„Nie je vhodná doba na vtípkovanie o smrti.“

„Vždy je dobrá doba na vtípkovanie.“

„Ha-ha,“ prevrátila oči a pozrela k pouličnej lampe, „Spisovateľ?“

„No?“

„Pozri,“ ukázala na lampu.

„Čo? Je hmlisto... kedy prestalo pršať?“ pozrel k oblohe a potom späť na lampu.

„Nevidíš to?“

„Čo mám vidieť?“

„To...“ podišla bližšie.

„Ja tam nič nevidím,“ prešiel okolo nej a žmúril očami cez tmavú hmlu. Amanda kráčala za ním. Lampa zablikala. Všetky pouličné lampy zablikali. Jedna žiarovka v diaľke zhasla. Ďalšia a ďalšia. Svietila len tá, ku ktorej Amanda ukázala ako prvej.

„Stále nič nevidím.“

„Ako to? O nie... o nie.“

„Čo?“

„Pamätáš si ten spínač?“

„Spínač?“ Spisovateľ pozrel na Amandu.

„Hej, ten zasratý spínač, čo zhasínal zasraté svetla, aby nás mohol jeho majiteľ so zasratým nočným videním odpratať?“

Posledná lampa zhasla. Spisovateľ pocítil kopnutie do hrude. Dopadol na zem, no okamžite vyskočil na nohy.

„Amanda?“ zjavili sa pred ním ruky, chytil ich a švihol nimi do strany.

„Som v pohode,“ zbadal jej siluetu a pristúpil k nej.

„Myslel som, že sme ten spínač zničili. Ako to vôbec funguje?“

„Na to sme ani vtedy neprišli. A hej niečo také sme zničili.“

„To je fajn, ale,“ Spisovateľ zazrel mihot v šere hmly.

„Teraz by pomohol Mat' o. Trošku by osvetlil situáciu.“

„Ty ho musíš mať fakt rád, radšej než mňa.“

„Chcel ťa zachrániť. Jasnú, že ho mám rád.“

„Viac než mňa?“

„O tom sa nebudem baviť.“

„Aký by ste boli krásny pár.“

„Amanda,“ videl ako ju mihotavý pohyb zdrazil a začal niest' priestorom,

„AMANDA!“

Amanda oblapila osobu, ktorá ju niesla okolo pásu a silno stlačila.

Osoba zachrčala a pustila Amandu. Dopadli na zem. Spisovateľ k nim dobehol. Pomohol Amande vstať, hľadel na osobu, ktorá klikla spínačom. Pouličné svetlo zasvietilo priamo nad Spisovateľom. Zakryl si tvár, no postava sa stočila pred svetlom tiež. Len Amanda skočila po osobe.

„Kto si?“

Osoba, chalan, ako zbadala, ju od seba sotil a vybehol na cestu. Zastal a pozrel na Spisovateľa, ktorý už bežal oproti nemu. Vytrhol mu spínač a hodil ho o zem. Dupol po ňom, rozletel sa na niekoľko súčiastok. Chytil chalana pod golierom a pritiahol si ho k tvári.

„Neskús jej ublížiť,“ vyceril na neho zuby a vydýchol z nosa. Chalanov pohľad sklúzol rýchlo okolo Spisovateľovej tváre. Okamžite sa vrátil späť, „rozumel si do prdele?“

Opäť mu sklúzol pohľad smerom na Amandu, zatiaľ zuby. Spisovateľ odstrčil chalana a pozrel na Amandu, ktorá visela vo vzduchu.

„Svedkovia nie sú žiadaní,“ zachrapčal reproduktor na zariadení.

„Nie...“ Spisovateľ vyskočil na pažu a skúsil roztvoriť zovretie, no druhá pažba s naštartovanou rotačnou pílkou chalanovi zarezala do krku. Spisovateľ v šoku dopadol na zem. Bezhlavé telo dopadlo na zem vedľa kotúľajúcej sa hlavy. Spisovateľ prehltol, zakryl si ústa a odvrátil pohľad. Vydýchol a pozrel na Amandu vo vzduchu.

„Takto umrieť nechcem,“ pozrela na Spisovateľa. Ten vyskočil a odňal spodný kryt z tela zariadenia. To tam zahrabalo mechanickou pažou. Spisovateľ vrazil rukou do vnútra. Pocítil ako mu telom prešiel elektrický výboj. Chvíľu ho stáčalo v stoju. Dopadol na zem aj s čiernou škatuľkou. Zariadenie uvoľnilo stisk a Amanda dopadla na nohy. Spisovateľ roztrasený pozrel na druhé zariadenie.

„Bež,“ pozrel na Amandu.

„Nie,“ pribehla k nemu a začala ho zdvíhať.

„Do prdele Amanda! Bež!“

„Nenechám ťa tu! Váááá,“ len tak tak uskočila mechanickému chápadlu. Spisovateľ pažu chytil a tá ho vyniesla do vzduchu.

„Ty idiot, čo robíš?“ Amanda podbehla, no o chvíľu zastala.

„Čo viem, že nie je doriešené u tejto kôpky šrôtku,“ vyceril na Amandu zuby, z pery mu na líce vytiekol pramienok krvi. Zavrtel hlavou z ktorej mu viseli strapaté vlasy. Druhá mechanická pažba švihla po tej, ktorú zvieral. Celé zariadenie stratilo stabilitu. Uskočil. Stroj dopadol na zem a odrazil si jednu pažu. Ostal ležať na zemi.

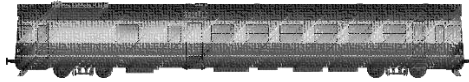
„To bolo všetko?“

„Asi,“ Amanda pozrela na Spisovateľa, „vráť me sa späť.“

„Späť?“

„Do Kultúrneho domu.“

„Dobre.“

Amanda zastala vzala zo zeme dýku, neďaleko Kultúrneho domu, Spisovateľ pokrútil hlavou.

„Ty sa nechceš vyzbrojiť?“

„Násilím proti násiliu, cítim sa strašne.“

„Od momentu, kedy si prvýkrát niekomu ublížil. Áno, ja viem,“ položila mu ruku na chrbát, „ďakujem, že ma chceš zachrániť.“

„Je to tak trošku moja povinnosť. Nebyť mňa, nie sme tu.“

„To je tiež pravda.“

„Len mi sľúb, že ak sa to nepodarí, tak nezatrpkneš.“

„Čože?“

„Keď sme sa prvýkrát stretli bol si zatrpknutý a odporný.“

„Určite nie.“

„Áno,“ pohľadila mu tvár, „vieš, zvykla som si na teba. Bol si fajn part’ák.“

Chytil si hrud’.

„To bolelo.“

„Mohol si byť len kamarát,“ žmurkla na neho.

„Obdivujem tvoju šarmantnú prezieravosť.“

„Sráč,“ zakrútila hlavou, „tak čo? Neozbrojený?“ zamávala dýkou vo vzduchu.

„Uvidíme podľa potreby, ale stačí im odňať prilby, no nie?“

„Tiež pravda,“ Amanda vykročila ku Kultúrnemu domu, Spisovateľ zároveň s ňou. Pred kultúrnym domom stála masa ľudí v čiernych oblekoch.

„Tak, na posledný zát’ah,“ vytasila dýku a vbehla medzi nich, všetkým vrážala dýku do prilby na miesto s diódami.

Spisovateľ im strhával prilby z hlavy, až kým neprišli na to, že všetkých tridsať pešiakov bol len krycí manéver. Vysokí kostlivci so zbraňami, ktoré namierili na Amandu. Spisovateľ ju strhol k zemi za múr.

„Do prdele. To sú sráči!“

„Okay, požičaj mi to,“ zdrapil dýku a vybehol von, „fajn vy hnojáci, skapete!“

„Nemôžu...“ Amandin hlas stíchol, ako sa Spisovateľ rozbehol vpred a začal ich odstrkávať zo svojej cesty. Niekoľkým z nich strhol prilbu, a síce nevideli začali strieľať do všetkých strán. Začal im trhať končatiny, a podkopávať ich. Oblek s mechanickou časťou nedokázal nestabilné kostry ďalej udržať a dopadávali na zem. Vzal do ruky zbraň a začal mieriť na modré svetielka na lebkách v helmách. Pociťil ako ho do boku udrela zbraň a stratil balans. Zbraň mu opäť letela priamo na tvár, chytil ju a trhol ňou ďalej. Jeho päsť prerazila priezor a zdrapil čip do dlane. Vytrhol ho. Kostru v obleku zhodil na zem a vystrelil po ďalších dvoch. Tri kráčali k múru.

„Vy bastardi!“ vyskočil na nohy a v behu vyskočil na chrbát jednej stojacej chrbtom k nemu. Vzduchom letel tesne za ním, kde dvom odtrhol ruky so zbraňami a zvalil ich na zem. Tretia kostra v obleku sa zvrtila a stlačila spúšť. Napálila to do zeme a streľbu zdvíhala smerom hore. Spisovateľ zdrapil zbraň a držal ju smerom dole.

„Kamarát, nehrozi,“ vytrhol mu ju smerom k sebe a päsťou rozbil priezor, kde chytil čip.

Kostra ostala stát' a hľadieť na Spisovateľa, alebo lepšie povedané, len smerovala prázdnyimi očnými jamkami na jeho tvár. Vytrhol ruku a pozrel na Amandu, ktorá zízala ponad múrik. Odkopol jej po zemi dýku k múriku.

„Nebudem tu predsa všetko robiť sám,“ pozrel na štyroch ďalších, „ja si beriem tých vpravo, ty sa zbav tých vľavo.“

„Ako povieš,“ Amanda vybehla von, zdrapila dýku a bežala oproti dvom ozbrojeným protivníkom, mierili jej na nohy. Pokrútila v behu hlavou a jednému vyrazila poloautomatickú zbraň z rúk. Dýkou odrazila helmu aj s lebkou na zem. Ohlo ju k zemi, keď jej náboj preletel ponad členok. Začala krvácať, pozrela na svojho ostávajúceho protivníka, ktorému do hlavy vletela zbraň. Dopadol na zem a Spisovateľ mu doskočil na helmu.

„Čo sa to opovažuješ? Si v pohode?“

„Len škrabanček, už sa mi s tebou stali aj horšie veci.“

„Fajn, fajn,“ pomohol jej vstať, zastal. Stuhol.

„Čo je?“

„X?“ pozrel na X, ktorá zavrela kryt mechanického kovového obleku.

„Vydrž.“
„Čo robíš? Čo si to urobila?“
„Umiera,“ pozrela na Spisovateľa, „poznáš lepšiu medicínu?“
„Vyliečil by sa,“ chytil kryt, no X mu zdrapila ruky a odsotila ho späť.
„Umieral, to čo v ňom replikovalo jeho orgány kolabovalo, vyprchávalo a orgány sa bortili.“
„Je v ňom temno. Toto je výplod temna. Vieš čo to znamená?“ opäť zdrapil kryt, tento krát ho však Dievča X chytilo za vlasy a odhodilo dozadu.
„Že sa vylieči. Dám na neho pozor. Nezrastie s tým, je tam toho regeneračného roztoku málo, jasné?“
„Nie,“ vrhol sa vpred, no vrazila mu do hrude, čím spôsobila, že sa nevedel nadýchnuť, „ah.“
„Spisovateľ, ak umrie, budeš si to vyčítat!“
„Ale... ale...“ pozrel na bezduchú Martinovú tvár za priezorom kovového obleku, „toto nie, uf, je správne. Toto nie je dobre.“
„Ak to prežije, bude to dobré.“ Amanda ho pohladila po ramene.
„Musíme ho dostať domov,“ sklopil tvár.
„Neboj, dám na neho pozor, bude v poriadku,“ X pozrela na Spisovateľa, ktorý si utrel spotené čelo. Prikývol.
„Spolieham sa na teba. Amanda ideme dnu.“
„Skončiť to?“
„Rozbit' tú dieru.“
„Ako chceš rozbit' dieru?“ kráčala rýchlym krokom za ním.
„To ešte neviem, ale to sa cestou vyrieši.“
„Eh, cesta je pár krokov.“
„To je detail.“
„Podstatný detail, tak?“ pozrela na zrkadlo pred nimi.
„Stále som na to neprišiel, ale skúsil by som narušiť rám,“ prešiel ku kraju toho, čo chcelo byť zrkadlo. Začal trhať od steny. Amanda k nemu pristúpila a ťahali spoločne. Zrkadlová plocha odstúpila od steny, vzadu bola nepriehľadná plocha. Spisovateľ do nej

udrel. Praskla. Amanda nazrela spredu. Plocha portálu praskala, obraz v nej sa však nemenil.

„Udri znova.“

Udrel. Prasklina sa tiahla ďalej, Amanda skúsila vnoriť do priezoru ruku. Udrela do zrkadla.

„Zaberá to, najskôr,“ pozrela na Spisovateľa, ktorý si pozrel na ruku. Na zem kvapkala krv.

„To som vážne rád.“

„Ale nezdá sa mi to.“

„Nemôžeš byť rada, že bude koniec?“

„Ale takto jednoducho?“

„Jednoducho?“

„Rozbit' to a je koniec? Nemyslím si, že sa len tak rozbije, bez komplikácií.“

„No ak nebudem hneď pokračovať,“ pozrel na zbraň, „tak komplikácie prídu.“

Amanda mu zbraň podala, začal strieľať do zadnej časti. Praskalo na zasiahnutých miestach.

Amanda hľadela na Spisovateľa, ktorý bezhlavo strieľal. Zbraň začala na prázdno klikat'.

„Do prdele,“ odhodil ju na zem, „ako sme na tom?“

„Je to skoro celé naru.... no moje sračky.“

„Čo je?“

„Prichádzajú?“

„Mlátiť, alebo brániť?“

„Mlátiť.... nie, nie brániť,“ vytasila dýku, Spisovateľ skočil pred ňu a hľadel na ďalších štyroch bezduchých vojakov. A jeden mechanický kostým.

„Tých krpcov zvládneš?“

Pozrela na krvácajúci členok.

„Jasné, zbavíš sa toho kovového hebeda?“

„Samozrejme,“ tleskol a vybehol smerom na svojich nepriateľov, ktorí práve vyskočili zo zrkadla, „takže páni, ja idem tu za svalíkom.“

Amanda si poškrabala krk, natiahla prsty pred tvárou.

„Chalani a zbrane máte.... ou,“ preskočila za stôl, pretože dvaja vytasili samopaly a začali to trieskať jej smerom. Spisovateľ sa stočil, potom pozrel na zbraň, ktorú mal kúsok od hrude. Chytil zbraň v snahe odpojiť vodič, no tá vystrelila a len tak tak sa uhol. Predná časť košeľe obhorela. Pokrčil ústa v znechutenej grimase.

„Vieš koľko to stálo?“ pocítil ako ho kovová paža odhodila do strany. Vstal, no mechanický oblek kráčal cez neutíchajúcu paľbu na stoly.

Amanda sa kryla stoličkami za stolom. Ledva sa odvážila nazrieť ponad hranu stola.

Spisovateľ zboril prsty do generátora kovového obleku, začal ho ťahať, zariadenie sa začalo točiť. Prudko cúvať k stene. Spisovateľ pozrel za seba. Odrazil sa do strany a kostým generátorom narazil do steny. Zdroj začal iskrať. Zariadenie sa motalo a strieľalo do všetkých strán. Dvoch protivníkov zostrelilo ako nič. Trafilo stôl, za ktorým sa skrývala Amanda. Stôl posunulo viac k Amande, tá, opretá o stenu, držala pred sebou stoličku. Okolo nej padal popol z horiaceho obrusu. A zneli výstrely.

Spisovateľ zdvihol jednu zo zbraní na zemi a vrazil ju kostýmu do generátora, ten sa rozbehol vpred, cez stoly, cez okná a vypadol von z budovy. Spisovateľ mykol ramenami, zatlieskal spotenými rukami a pristúpil k dvom stále strieľajúcim protivníkom.

„Akože dôjdu vám niekedy náboje?“ jednému začala zbraň klikať na prázdno, „ah.“

Obaja na neho pozreli, tomu, ktorému došli náboje vzal zbraň a rozbil mu priezor.

Amanda zakrývajúc si uši otriasla svojou hlavou. Z vlasov jej vyletel popadaný popol. Nazrela ponad stôl. Pozrela na Spisovateľa, ktorý so zbraňou v ruke kráčal k zostávajúcemu bojovníkovi. Napriahol ruku. Amanda vstala a hľadela na bojovníka, ktorý hľadel na Spisovateľa. Zvrchol priezor na Amandu. Spisovateľ na ňu tiež pozrel.

„Nie,“ zrýchlil krok, napriahol zbraň. Kostnatá ruka v čiernej rukavici odistila zbraň a začala stláčať spúšť. Zbraň vrazila do prilby nasadenej na lebke. Zbraň vystrelila. Amandou trhlo. Chytila si bok tesne nad bruchom. Spisovateľ na ňu pozrel.

„NIEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!“ kopol do obleku a preskočil stôl k Amande. Chytil ju. Pozrela na Spisovateľa, usmiala sa na neho. Chytil ju a držal.

„No tak, nie, Am, no tak, ži, prosím,“ odhrnul jej vlasy z tváre, otvorila ústa, vykašľala krv. Spisovateľove ruky roztriaslo a pomaly s ňou klesal k zemi. Pozrel na oblek ležiaci na zemi.

„To nemôže takto skončiť. Nie. Nie po tom všetkom. Nie,“ položil ju na zem, priložil ucho na jej hrud'. Zatvoril oči. Vyhŕkli mu slzy. Pohladil jej vlasy a s roztrasenými perami jej pobožkal čelo.

„Prepáč, prosím,“ utrel si slzy, zatvoril jej viečka. Nezniesol pohľad na jej prázdny pohľad. Vydýchol a schúlil sa vedľa nej, „ako som to mohol dopustiť, ako? Prosím, preber sa, povedz mi, že ešte nie je koniec. No tak.“

Skúsil jej nahmatať tep, no nič. Vstal. Pozrel na popraskané zrkadlo, horiaci obrus, kopu kostier v miestnosti. Preskočil stôl so skrčenými nohami. Zdvihol zo zeme niekoľko zbraní a kráčal za zrkadlo. Rozstrieľal ho na márne kúsky. Začalo padat' na zem v črepech. Vydýchol. Pozrel na Olivera, svojho deda a ležiacu Amandu v mláke krvi. Zakryl si tvár. Počul kroky.

„Spisovateľ?“

„Zlyhal som,“ pozrel na X, tá zastala a pozrela na rozbité zrkadlo.

„Nie,“ prešla k nemu, „pre Boha!“ chytila ho a tuho objala.

„Toľko smrti pre nič,“ pozrel na ňu so slzami v očiach.

„Pod',“ vzala ho k dverám dámskej toalety, pustila vodu a frkala mu ju do tváre, „musím ťa rýchlo ... to, zrevitalizovať.“

„To nepôjde,“ uhýbal tvárou, no aj tak sa vždy trafila.

„Aspoň ťa trochu vytrhnúť zo šoku, no tak, to dáme, dýchaj.“

„Prest...“ pozrel na obálku na druhom umývadle. Vo farbách Túlavej. X na ňu rovnako pozrela. Chytila ju a prezrela si ju.

„S.H.? Kto je S.H.?”

„Ja som S.H. Daj to sem,“ Spisovateľ zdrapil obálku, „to je jej písmo,“ roztrhol obálku.

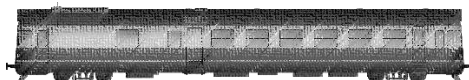
Spisovateľ,

Ak toto čítaš, najskôr som umrela. Mrzí ma to, hlavne nezatrpkni. Stále musíš zachrániť veľa životov. Rozumieš? Nesmieš prestať, pokračuj. Musíš ísť ďalej, zachrániť ďalších. A hlavne seba. Nezabúdaj na úplný koniec príbehu, musíš to poraziť. A hlavne zisti, kto za tým stojí. A nenechaj ho odísť, premôž ho a ukáž mu, že takto svet nefunguje. Nie podľa tvojich príbehov. A viem, že to dokážeš, predsa len, nie každý umrel. No nie?

A mimochodom stretla som Erika. To ti už asi došlo. On ma sem poslal. Do PD. A tiež nechcel aby som, ak by som náhodou umrela, nevedela tvoje meno, tak mi ho povedal S.H. (keby to niekto náhodou čítal.)

S láskou
Tvoja Amanda

„Takže S.H. hej?“
„Martin ťa prizabije za to ,hej?“
„Ale keď mu poviem, že si Sergej Hudáček, tak ma bude zbožňovať.“
Spisovateľ bez slova nadvihol obočie, smerom preč od X.
„Už konečne viem tvoje meno.“
„No keď myslíš,“ šepol si popod nos.
„Serdžo!“
„Serdžo, haha,“ pozrel na X a potom na list so smutným úsmevom.

Spisovateľ stál nad troma náhrobkami, v čiernom obleku s fialovou kravatou pozeral na všetky tri mená. A pristúpil k Amandinmu náhrobku. Vydýchol.

„Vždy si tu bola, keď som ťa potreboval. Od momentu, keď som ťa spoznal, bola si veľmi ... dobrá osoba. Podporila si ma. Nenechala napospas osudu, bola si ochotná zariskovať. A myslím, že to ti aj prišlo osudné. Tvoja odvaha. Nebojácnosť. Mrzí ma to, ale viem, že by si nechcela, aby som dlho sedel na jednom mieste, ale ešte neviem, ako pôjdem ďalej. Teda, viem, že ťažko. Veľmi ťažko. S vedomím, že si umrela. Ty, osoba ku ktorej som si za posledný rok vybudoval perfektný vzťah – a áno mrzí ma, že som ťa nechal v Diviakoch na stanici – ale aj tak, náš vzťah mal dôveru. A ja som to dosral. To ma mrzí. Veľmi. Veľmi veľmi. Chcel som aby si to prežila. Aspoň ti Erik povedal moje meno. Som rád, že si ho vedela. Veľmi rád, len som čakal, že by sa dostavil. Žeby nám pomohol, možno by to potom dopadlo inak, ale asi to je tak ako to má byť.“

Odstúpil a kráčal k železničnej stanici. Tam ho čakalo Dievča X.

„Čo ideš robiť teraz?“

„Netuším. Asi niekde zastanem, a nechám si to všetko prejsť hlavou.“

„Takže sa niekde zašiješ a bude to tak?“

„Áno, najskôr. Ako sa má Mat' o?“

„Spí. Dýcha. Rany sa mu celkom zacelili.“

„Fajn, pozdrav ho. Povedz mu, že ma to mrzí.“

„Jasné.“

Spisovateľ odomkol motorový vozeň.

„Spisovateľ?“

„Áno?“ pozrel zo schodíku na X.

„Daj na seba pozor. A ako vedela, že nie všetci umreli?“

„To je dobrá otázka. Ale nejdem sa tým teraz zaoberať. Radšej. Myslím si, že mám toho dosť, čo mi musí prejsť hlavou.“

Dievča X prikývlo a mávlo na Spisovateľa. Mávol späť, zavrel dvere a o chvíľu motor vozidla krásne priadol.

Každý príbeh musí niekde skončiť, viem to zo všetkých najlepšie, pretože som Spisovateľ. A tento koniec som, žiaľ, napísal ja. Nie je dobrý. Nie som s ním spokojný. Ale bol daný. Niektoré veci sa jednoducho nedajú prepísať za behu. Sú dané. Musia sa stať. A bolí to. Obzvlášť mňa. Prišiel som o Amandu, deda a dokonca si myslím, že Martin už nebude tým, kým býval, myslím si, že som o neho takisto prišiel. A bude ma to mrziť. Dlho. Je čas na chvíľu sa zasať a vymyslieť, čo budem robiť ďalej. Ako budem fungovať. A ako zachránim seba. Pretože Amanda mala v tomto pravdu. Na konci mám umrieť a to rozhodne neplánujem. Plánujem prežiť, pretože chcem opäť poznať svoje meno.

KONIEC TRETEJ SÉRIE

Áno, skutočne.

Budeme pokračovať štvrtou sériou.

špajdy

 Knizky.sk
Zadarmo tisícky kníh

špajdy

Experimentálny literárny seriál **Túlavá**
©2016 Špajdy

Nadväznosti kontroloval ScytheX64

 Knizky.sk
Zadarmo tisícky kníh

Dielo bolo pôvodne uverejnené na eKnizky.sk

Túlavá S03E04 Stretávka 2.

Napísal: Špajdy

Dramaturgia: ScytheX64

Gramatika: Kajs

Ilustrácie: Špajdy

Publikované na eKnížky.sk v roku 2016

Ďalšie epizódy v tretej sérii:

[S03E00 A&D](#)

[S03E01 Spomienky zosnulých](#)

[S03E02 Zhasni](#)

[S03E03 Stretávka I.](#)

Spaydy

TÚLAVÁ
S03 E04 STRETÁVKA II.